

[Sønderby]

Men hvis debatten her i dag kan opklare noget positivt, som vi kan bruge i udvalget, er det da o.k., at vi får den.

Der er også sket noget positivt, siden vi havde debatten den 14. november 1985. INF-forhandlingerne er en historisk begivenhed, som Venstre naturligvis også hilser med stor tilfredshed. Jeg vil i dag nok adressere takken for resultatet mere til USA end til de øvrige NATO-medlemslande og ikke, som nogen forledes til at påstå, at det skyldes de dagsordnere og de debatter, vi har haft her i Folketinget, og som et flertal har vedtaget. Der er i øvrigt nok ikke ret mange, der reagerer på dem uden for Danmark – jo, jeg har da set, at Sovjet har set et positivt sigte i det, men ellers har der vel ikke været store reaktioner.

Resultatet af forhandlingerne om en reduktion af de strategiske atomvåben i Europa er altså et resultat af NATO's strategi og NATO's fasthed.

Venstre vil gerne videre, men vi mener, at vi kommer det bedst ved et ubrydeligt sammenhold blandt NATO-landene. Men det tager tid. Først skal aftalen ratificeres, og så skal vi i gang med de videre forhandlinger.

Nu tror jeg ikke, at denne debat skaber problemer for de videre forhandlinger, men jeg mener ikke, det gayner vort omdømme, at vi på nuværende tidspunkt begynder at tage fat på det.

Venstre vil ikke bidrage til usikkerhed om dansk forsvars- og udenrigssikkerhedspolitik. Det er vor klare opfattelse – og dér er det heldigvis sådan, at der er stor enighed blandt langt de fleste partier her i salen – at vi ikke har noget alternativ til NATO. NATO har set med Venstres øjne været med til at sikre freden i vor verdensdel, Europa, siden 1949 og dermed også friheden og friheden til, at vi kan have den debat, som vi har her i dag til at drøfte disse spørgsmål, uden at der står nogen udenfor og tager nogen med. Vi kan udtale os frit, og det synes jeg vi skal være tilfredse med, men det forhold, at NATO er en alliance af mange lande – ja, tilmed på to kontinenter af forskellig størrelse, af forskellig økonomisk og militær styrke og med forskellige historiske erfaringer og konkrete sikkerhedspolitiske problemer – betyder, at der naturligvis vil være forskel i opfattelsen af politiske problemer. Og NATO's strategi har derved den funktion at tjene som en

fast doktrin, der kan bygge bro over disse forskelle. Strategiens primære erklærede mål er at afskrække Sovjetunionen fra angreb på og trusler mod NATO, og som sådan har den jo også virket indtil nu.

Sammenholdet i traktaten betyder, at et angreb på ét land er et angreb på alle pagtens medlemmer. Derfor betyder de forstærkningsaftaler, vi har, at der hurtigt kan bringes forstærkninger frem, og det vil derfor være en dårlig idé at angribe Danmark. Hvis der foretages en aktion mod ét NATO-land, er det altså mod alle landene. Men det kræver et minimum af solidaritet og af indsats i Danmark, og det er efter Venstres opfattelse temmelig problemfyldt i øjeblikket. Nu taler man om en tredobbelt nulløsning. Ja, hvis man har tre her og vi på det forsvarspolitiske område også vil forlange en nulløsning, så er vi næsten oppe på fire nuller.

På Montebello-mødet vedtog NATO-landene at reducere antallet af sprænghoveder i Europa med 1.400, og at de eksisterende fortsat skulle holdes på en optimal ydeevne. Men som flere af ordførerne har været inde på, er det med hensyn til den konventionelle ubalance, problemet er. Styrkeforholdet mellem NATO-landene og Warszawapagtens konventionelle styrker i Europa har altid været til ugunst for NATO. Ifølge Military Balance fra 1986–87 har Warszawapagten dobbelt så mange kampklare divisioner som NATO, næsten tre gange så mange kampvogne og fem gange så mange panserbårne kanoner.

Det er altså den konventionelle ubalance, der er årsag til spænding og ustabilitet i Europa; det er ikke eksistensen af a-våbnene. Og det er vel egentlig også os i Europa, der ikke har haft politisk vilje til at modsvare denne overlegenhed ved at styrke de konventionelle styrker. Det er derfor, vi har haft og har atomparaplyen, og det har også været billigere for os. Nu står vi i en anden situation efter aftalen om reduktionen; enten skal vi styrke de konventionelle styrker, eller også skal der forhandling i gang om reduktion af disse, og det må så være mellem de to store.

Her kan vi bruge vore kræfter, og vi kan også i NATO arbejde på, at der opnås en bedre styrkebalance imellem Øst og Vest på dette område. Men vi kan vel sige, at NATO aldrig før har været mere optaget af våbenkontrol og af nedrustning end i dag, men det må naturligvis ske